

Tako Zotin

Mësimet e peshqirit

(Gjoni 13:1–17)

Gjatë misionit të tij, Jezusi ishte shumë i ndërgjegjshëm për programin që duhet të ndiqte. Kur nëna e i tij i kërkoi që të bënte një mrekulli, Ai i tha: «Ora ime s'ka ardhur akoma» (Gjoni 2:4). Gjatë misionit të tij, në shumë raste, armiqtë e Tij nuk mund ta kapnin, «sepse ora e Tij s'kishte ardhur akoma» (Gjoni 7:30; 8:20). Kur vijmë në ditët e fundit të misionit të Tij personal, vazhdimisht theksohet se «ora» kishte ardhur:

Jezusi u përgjigj: «*Erdhi koha!* Tani do t'ju shfaqet madhështia e Birit të njeriut» (Gjoni 12:23).

Menjëherë para festës së Pashkës, Jezusi e dinte se kishte ardhur koha ta linte këtë botë e të shkante tek Ati, ... (Gjoni 13:1).

Pasi tha këto fjalë, Jezusi ngriti sytë drejt qiellit dhe tha: «O Atë, erdhi koha ime; ...» (Gjoni 17:1).

Ky mësim është marrë nga Gjoni 13. Jezusi e dinte se hija e kryqit po afrohej akoma edhe më shumë. Jezusi nuk kishte më shumë se pesëmbëdhjetë orë jetë. Përpara se «ora» të vinte, Jezusi kishte shumë gjëra për t'u thënë dishepujve të Tij. Diskutimeve të Tij publike u kishte ardhur fundi, por në ambientin e dhomës së sipërme¹, Jezusi donte të takohej me dishepujt e Tij dhe të diskutonte të vërtetat e mëdha me ta. Mateu, Marku dhe Luka na kanë dhënë shumë informacion për këtë takim privat. Ata na tregojnë për përgatitjen darkës së Fundit, se si Jezusi parathotë se kjo është nata kur do ta tradhëtojnë

dhe për themelimin e Darkës së Zotit. Kur Gjoni shkroi më vonë, ai nuk përmendi asnjë prej këtyre fakteve. (S'ka dyshim që këto ngjarje kishin ndodhur çdo të diel kur vëllezërit merrnin Darkën e Zotit.) Por, Gjoni na jep diskutimin e rëndësishëm të lamtumirës së Jezusit për dishepujt e Tij (kapitujt 13–16), dhe, më pas, lutjen prekëse të Jezusit për dishepujt e Tij (kapitulli 17).

Në fillim, apostujt nuk ishin në gjendje të kuptonin fjalët e rëndësishme të Jezusit. Prandaj, kapitulli 13 fillon me tregimin e Jezusit duke larë këmbët e dishepujve për t'u mësuar atyre një mësim të madh, që ne po e quajmë «mësimi i peshqirit». Dishepujt kishin nevojë për këtë mësim, për t'u përgatitur për detyrat që Jezusi do t'u jepte atyre. Ky mësim është po aq i nevojshëm edhe për ne, për t'u përgatitur për detyrat që Jezusi na ka lënë sot.

MËSIMI PËR PËRULËSINË (GJONI 13:1–5)

Jezusi mori peshqirin

Kapitujt 13–17 të Gjoni përqendrohen rreth temës së dashurisë. Fjala dashuri përmendet 31 herë. Gjoni 13:1 shërben si një hyrje për gjithë këta kapituj, po aq sa shërben si hyrje edhe për tregimin e Jezusit që lan këmbët e dishepujve:

Menjëherë para festës së Pashkës [Jezusi vdiq

gjatë kësaj feste], Jezusi e dinte se kishte ardhur koha ta linte këtë botë e të shkonte tek Ati. Ai i kishte *dashur* njerëzit e Tij në këtë botë, dhe *i deshi* deri në fund.»

Në qoftë se e shprehni dashurinë ashtu si na mëson Jezusi, do të bëni gjëra që nuk do t'i bënit edhe sikur t'ju paguanin, nëse nuk do të ishit një ndjekës i Krishtit.

Vargu 2 sqaron se, në kohën e darkës, djalli e kishte «shtyrë Judë Iskariotin, të birin e Simonit, që të tradhtonte Jezusin.» Pse na është dhënë ky sqarim në këtë pikë të ngjarjes? Pas pak minutash Jezusi do të lante gjithë këmbët e gjithë dishepujve, duke përfshirë edhe ato të Judës. Mbani mend se Jezusi ia lau këmbët Judës, edhe pse e dinte se ai do ta tradhëtonte!

Vargu 3 thotë se Jezusi i bëri gjithë këto gjëra duke «e ditur se Ati i kishte dhënë fuqi të plotë. Ai e dinte se kishte ardhur nga Perëndia dhe se së shpejti do të kthehej tek Ai.» Jezusi ishte në gjendje të kthehej në një shërbëtor, sepse e dinte nga kishte ardhur, kush ishte dhe ku do të shkonte. Njerëzit që janë të sigurtë në vetvete dhe e njohin veten e tyre, mund t'i përballojnë të këqiat. Në anën tjetër, ata që s'janë të sigurtë për veten e tyre mendojnë se, duke bërë punë të ulëta, fyejnë personalitetin e tyre. Jezusi e njihte veten e Tij dhe kështu mund të bëhej një shërbëtor.

«Jezusi, ... u ngrit nga tavolina, hoqi petkun e sipërm, u mblodh me një peshqir» (vargjet 3a, 4). Jezusi dhe dishepujt e Tij nuk ishin ulur në karrige, mbrapa një tavoline të gjatë buke si mund të mendojmë. Por, secili prej tyre ishte gjysmë i shtrirë, në anën e majtë mbi një qilim dhe, i mbështetur në bërrylin e majtë, hante me dorën e djathtë.² Ata copëtonin bukën, e ngjyenin në pjatat që kishin përpara dhe e fusnin në gojë. Po të përfytyroni këtë skenë, do të shikoni Jezusin dhe të dymbëdhjetë apostujt gjysmë të shtrirë në rresht, rreth një tavoline të ulët dhe afër njëri-tjetrit, me këmbët jo larg nga *fytyrat* e njëri-tjetrit! Në këtë moment Jezusi ngrihet nga tavolina dhe përgatitet për të larë këmbët e dishepujve.

Larja e këmbëve ishte një ritual i rëndësishëm i jetës shoqërore të asaj kohe. I ftuari për një vakt, normalisht do të lahej dhe do të pastrohej nga koka tek këmbët përpara se të shkonte mik. Sidoqoftë, rrugicat e Palestinës ishin të pista (mbani mend se njerëzit dhe kafshët ecnin në të

njëjtat rrugë). Në qoftë se kishte rënë shi, rrugët ishin të mbushura me baltë. Meqë të gjithë përdornin sandale, këmbët e mikut do të ishin gjithmonë të pista. Një mikpritës i mirë do të mbante në hyrje të shtëpisë një gjym të madh me ujë, një kovë, një çajnik dhe peshqirë. Miku, përpara se të hynte në shtëpi, i hiqte sandalet³ dhe dikush do t'ia lante këmbët. Zakonisht, kjo bëhej nga ndonjë skllav, sepse konsiderohej si puna më e ulët. Ishte një punë kaq e ulët sa një skllav hebre nuk detyrohej të lante këmbët e miqve. Vetëm skllëverit johebrenj mund të urdhëroheshin të bënin një punë të tillë. Nëse nuk kishte ndonjë shërbëtor për të larë këmbët e miqve, atëhere vetë i zoti i shtëpisë do ta bënte këtë punë. Nëse nuk kishte zot shtëpie (siç ishte rasti në dhomën e sipërme), të pranishmit lanin këmbët e njëri-tjetrit. Ishte e paimagjinueshme të uleshe të haje me këmbë të papastra.

Shumë nga ne qëndrojnë hijerëndë dhe duarkryq, ndërkohë që duhet të përulemi dhe t'i shërbejmë njëri-tjetrit, ashtu si u shërbeu Jezusi dishepujve të Tij.

Pse, atëhere, dishepujt ishin rreth tavolinës me këmbë të palara? Luka na tregon se, kur ata po hanin, «ndërmjet atyre u hap një diskutim se kush ishte më i madhi prej tyre» (Luka 22:24). A mund ta imagjinoni? Andrea thotë: «Jezusi më thirri mua të parin si dishepullin e Tij!» Gjoni thotë: «Unë jam i preferuari i Jezusit!» Juda thotë: «Unë kontrolloj qesen e parave!» Dhoma ishte mbushur me zemra krenare dhe këmbë të pista. Ata ishin gati të luftonin për një fron, por jo për një peshqir. Kështu, ata ishin të shtrirë afër e afër,

përballë këmbëve të pista të njëri-tjetrit!

Në këtë situatë, «Jezusi...u ngrit nga buka, hoqi petkun e sipërm, u ngjesh me një peshqir» (vargjet 3a, 4). Jezusi u ngrit, «përveshi mëngët» dhe u bë gati për punë. Pastaj mori peshqirin dhe e mbështolli rreth vetes. Ky ishte një peshqir i gjatë që mund të mbështillej rreth mesit, me një cep të lëshuar për të fshirë këmbët, pasi të ishin larë.

«Pastaj Ai derdhi ujë në legen, dhe filloi t'u lante këmbët dishepujve dhe t'ua fshinte me peshqir» (v. 5). Përfytyrojeni Jezusin, ndërsa përkulet dhe fillon të lajë këmbët e dishepujve. Diskutimi se kush është më i rëndësishmi ndalon, bisedat ndërpriten dhe në dhomë mbizotëron heshtja. E vetmja zhurmë është zhurma e ujit që derdhet, zhurma e ujit, kur hidhet mbi këmbë, fërkimi që sjell peshqiri i trashë, zhurma e ujit të pistë që zbrazet dhe e ujit të freskët që hidhet në legen, si dhe zhurma që vjen nga frymëmarrja e Jezusit. Unë mund t'i imagjinoj dishepujt duke parë njëri-tjetrin me shqetësim dhe të turpëruar.

Kur po u lante këmbët dishepujve të Tij, Jezusi po u mësonte se ndjekësit e Tij duhet të ishin shërbëtorë. Ai po thoshte: «Nëse doni të jeni dishepujt e Mi, duhet të keni dëshirën të jeni të përlulur!»

Jezusi nuk u kërkoi dishepujve të bënin diçka që Ai vetë nuk e bëri. Kur Jezusi erdhi nga qielli, Ai «e zbrazti veten e Tij, duke marrë trajtë shërbëtori, ... E përluli vetveten duke u bërë i bindur deri në vdekje ...» (Filipianëve 2:7, 8). Duke folur për misionin e Tij, Jezusi tha: «Biri i njeriut nuk erdhi që t'i shërbejë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e Tij si çmim për shpengimin e shumë vetave» (Mateu 20:28). Kur dishepujt po diskutonin se cili ishte më i madhi, Ai tha: «Unë jam ndër ju si shërbëtor» (Luka 22:27).

Ne gjithashtu duhet të «marrim peshqirin»

Sot, ne flasim për përlulësinë. E dimë se Bibla na mëson që të jemi të përlulur. Fakti është se përlulësia nuk është një virtyt që shumica nga ne e admirojnë apo e dëshirojnë. Fjalët «i përlulur» dhe «përlulje» kanë të njëjtën rrënjë. Ju ndoshta keni dëgjuar dikë të thotë: «Unë kurrë s'jam ndier kaq i përlulur në jetën time!» Asnjë nuk do të donte të përlulej, të turpërohej apo të vihej në

pozitë të vështirë. Por kuptoni këtë: Larja e këmbëve ishte një veprim që tregonte përlulje! T'u shërbesh të tjerëve tregon përlulje.

Shumë prej nesh nuk shqetësohen kur *i thërrasin* me emrin «shërbëtorë». Ne do të ishim shumë të gëzuar nëse do të na *thërrisnin*: «shërbëtorë të mëdhenj të Zotit». Çfarë nuk na pëlqen është të na *trajtojnë* si shërbëtorë. Në kohën e Testamentit të Ri, shërbëtorët abuzo-heshin dhe keqpërdoreshin. Shërbëtorët nuk vlerësoheshin aq sa duhet. Pasi shërbëtori mbaro-nte një punë, sa shpesh mendon se pronari e lavdëronte atë: «Faleminderit, skllav! Bëre një punë të mirë dhe me të vërtetë e vlerësoj punën tënde!» Unë e di përgjigjen tuaj: «Asnjëherë!»

A jemi gati të bëhemi shërbëtorë? A jemi gati të përulemi për t'u shërbyer të tjerëve? A jemi gati të bëjmë punët më të padëshiruara që asnjë tjetër nuk dëshiron t'i bëjë? A jemi gati të shërbejmë, edhe pse të tjerët nuk na mbështesin, madje, edhe n.q.s. ata nuk bëjnë pjesën e tyre? A jemi gati të shërbejmë, jo se të tjerët do ta vlerësojnë punën tonë, por sepse të shërbesh është një gjë e drejtë dhe si e tillë duhet bërë?

Ky lloj shërbimi është i vështirë. Dikush ka thënë se përlulësia është kërkesa më e vështirë e kristianizmit. Sidoqoftë, Jezusi do të na mësojë mësimin mbi përlulësinë. Kur kritikoi krenarinë e farisenjve, Jezusi tha: «Por më i madhi ndër ju do të jetë shërbëtori juaj dhe kush ngrihet lart, atë do ta poshtërojë Zoti; por kush e vlerëson veten pak, atë do ta lartësojë Zoti» (Mateu 23:11, 12; Jakobi 4:6). Njerëzit sot kërkojnë t'i nderojnë dhe vlerësojnë me çdo kusht, kurse ndjekësit e vërtetë të Jezusit kërkojnë mundësi për të shërbyer.

MËSIMI PËR PASTËRTINË SHPIRTËRORE (GJONI 13:6-11)

Ne kemi nevojë për pastrim shpirtëror

Ndërsa Zoti vazhdonte të lante këmbët e dishepujve, Ai iu afrua një palë këmbëve shumë të mëdha. «Dhe kur erdhi te Simon Pjetri, ky i tha: “Ti, o Zot, do të m'i lash këmbët mua?”» (v. 6). Pjetri s'mund të kuptonte pse Jezusi po bënte punën përlulëse të një skllavi.

«Jezusi u përgjigj: “Se ç'bëj unë, këtë nuk

mund ta kuptosh tani, por më vonë”» (v. 7). Jezusi po shpjegonte: «Do ta kuptoni këtë pas vdekjes, ringjalljes, ngritjes dhe ardhjes së Frymës.»

Sidoqoftë, në atë kohë, Pjetri nuk kuptoi gjë. Ai i tha Jezusit, «kurrë nuk do të m'i lash këmbët!» (v. 8a). Në gjuhën origjinale kjo fjali ka një mohim të dyfishtë. Pjetri fjalë për fjalë i tha: «Kurrë, kurrë nuk do t'i lash këmbët e mia!»

«Jezusi iu përgjigj: “Në qoftë se nuk do që të të laj këmbët, atëhere nuk kemi gjë bashkë”» (v. 8b). Nëse Pjetri do të refuzonte të bindej, atëhere sipas Jezusit ai nuk do t'i përkiste më Atij.

Pjetri, kur e fillonte një gjë, e çonte deri në fund. Ai u përgjigj: «Atëhere, më laj jo vetëm këmbët, por edhe duart, edhe kokën» (v. 9). Me fjalë të tjera: «Në rregull Zot, më bëj një banjë të plotë! Nëse duhet, më laj nga koka te këmbët!»

Jezusi përgjigjet: «Kush ka bërë banjë, është krejt i pastër e nuk ka nevojë të lajë gjë tjetër veç këmbëve» (v. 10a). Siç e thamë më parë, miqtë zakonisht lahashin përpara se të fillonin ngrënien. Kështu, ata kishin nevojë të lanin vetëm këmbët, për të qenë tërësisht të pastër. E vetmja pjesë e trupit të Pjetrit që duhej larë ishin këmbët.

Pastaj Jezusi shtoi këtë pohim jo shumë të qartë: «Ju të gjithë jeni të pastër, me përjashtim të njërit» (v. 10b). Kështu, Jezusi ndaloi së biseduari vetëm me Pjetrin dhe filloi të bisedojë me të gjithë dishepujt. «Të gjithë ju jeni të pastër», tha Jezusi me një të lëvizur të krahut, duke nënkuptuar trupat e tyre fizikë. Pastaj Ai kaloi në anën shpirtërore dhe shtoi me një ndjenjë dëshpërimi në zërin e Tij: «por jo të gjithë ju».

Ne s'kemi pse të mendohemi për kuptimin e fjalëve të Jezusit sepse vargu tjetër e shpjegon: «Jezusi e dinte se kush do ta tradhtonte, prandaj tha, “Jo të gjithë ju jeni të pastër”» (v. 11). «Jo të gjithë ju jeni të pastër» i referohet Judës. Ndoshta kjo ishte përpjekja e fundit e Jezusit për të sjellë Judën në pendim.

E vërteta që dua të theksoj është se, kur Jezusi lau këmbët e dishepujve, nuk ishte aq i shqetësuar për të pastruar këmbët e tyre se sa për të *pastruar shpirtat e tyre*. Nëse mbajmë këtë në mendje, pohimi i Jezusit në vargun 8 merr një kuptim më të thellë: «Në qoftë se Unë nuk u laj këmbët, atëhere ju nuk keni marrëdhënie me mua.» Shpirtërisht ky pohim është i vërtetë edhe për ne.

Pa u larë në gjakun e Jezusit, ne nuk mund të kemi marrëdhënie me Të! Zbulesa 1:5 flet për «Jezu Krishtin, ... që na do ne dhe na çliron nga mëkatet tona përmes gjakut të Tij.»

Si mëkatarë, ne duhet të pagëzohemi në Jezusin, që Ai të mund të na lajë me gjakun e Tij. Anania i tha Saulit: «E tani mos u vono! Ngrihu në këmbë, pagëzohu dhe pranoje Jezusin publikisht, që të shlyhen mëkatet» (Veprat e Apostujve 22:16). Pasi të jemi larë shpirtërisht nga «koka te këmbët», ne do të ecim përditë përmes pluhurit dhe halleve të jetës. Si kristianë, ne kemi nevojë për pastrim të vazhdueshëm nga gjaku i Jezusit.

Por, në qoftë se i pranojmë mëkatet tona, Perëndia është besnik dhe i drejtë: do të na i falë ato dhe do të na pastrojë nga çdo faj. Por në qoftë se themi se nuk kemi mëkatuar, e bëjmë atë gënjeshtar dhe fjala e tij nuk është ndër ne.

Fëmijët e mi, po jua shkruaj këtë, që të mos mëkatoni. Por, edhe në qoftë se ndokush mëkatoi, e kemi njërin që është pa mëkat, që ndërhyr për ne tek Ati: Jezusin, Mesinë (1 Gjonit 1:9—2:1).

Ne duhet të mësojmë të nënshtrohemi

Ne mund të flasim për shumë mënyra se si Jezusi mund të pastrojë shpirtat tanë. Në këtë drejtim, Jezusi kishte diçka të veçantë në mendje, kur foli për larjen e Pjetrit. Kjo «diçka e veçantë» ishte të qenit i *nënshtroar*. Nëse Pjetri do të pastrohej, ai duhej t'i nënshtrohej vullnetit të Zotit, madje edhe në qoftëse kjo gjë mund të mos i pëlqente, edhe pse mund të mos ishte dakord me të apo të mos e kuptonte atë.

Pjetri ishte në luftë me krenarinë e tij, si shumë nga ne. Jezusi tha se Pjetri do ta kuptonte më vonë. Është e qartë se Pjetri më në fund e kuptoi mësimin e peshqirit, sepse më vonë ai shkroi:

Edhe juve të rinjve, po ju them: nënshtrojuini të parëve. Po ju them të gjithëve: shmangni çdo mendjemadhësi në marrëdhëniet me njëri-tjetrin, sepse thuhet: Perëndia i kundërshton mendjemdhënjtë, ndërsa të përulurve u drejton tërë dashurinë e tij.

Prandaj përkuluni nën dorën e fuqishme të Perëndisë, që ai t'ju ngrrej përsëri, kur të vijë koha e duhur (1 Pjetri 5:5, 6).

Nëse ju dhe unë duam të lahemi vazhdimisht në gjakun e Jezusit, ne duhet të jetojmë një jetë të përulur: «por, po të ecim në dritë, sikurse ai

është në dritë, kemi bashkësi njeri me tjetrin dhe gjaku i Jezu Krishtit, Birit të tij, na pastron [vazhdimisht] nga çdo mëkat» (1 Gjoni 1:7).

MËSIMI PËR GËZIMIN (GJONI 13:12–17)

Ne duhet të mësojmë të «lajmë këmbët» e njëri-tjetrit

Këmba e fundit u la; gishti i fundit u tha. Jezusi ishte gati të shpjegonte kuptimin e asaj që bëri dhe të nxirrte mësimet për dishepujt e Tij. «Pasi u lau këmbët, Jezusi e veshi përsëri petkun e sipërm dhe u kthye në vendin e Tij në tavolinë» (v. 12), Ai foli me ta. Jezusi la legenin dhe kovën, veshi petkun e sipërm. Çdo shikim ishte përqëndruar te Jezusi; Ai kishte fituar vëmendjen e plotë të dishepujve.

Pasi ishte kthyer në vendin e Tij në tavolinë, Ai pyeti: «A e kuptoni pse e bëra këtë?» (v. 12b). Ata duhet të jenë përgjigjur: «Çfarë pyetje e çuditshme! Natyrisht që e dimë pse e bëra këtë: për të na larë këmbët!» Jezusi, sidoqoftë, donte të thoshte: «A e dini me të vërtetë çfarë bëra? A e kuptoni çfarë bëra dhe pse e bëra?»

Ja shpjegimi që dha Jezusi: «Ju më quani Mësues dhe Zot. Mirë thoni sepse Unë ashtu jam. Unë jam Zoti juaj dhe mësuesi juaj, e megjithatë sapo ju lava këmbët. Që tani ju duhet t'ia lani këmbët njëri-tjetrit» (vargjet 13, 14a). Ndoshta ata shpresonin që Ai ta mbaronte fjalinë në këtë mënyrë: «Ju gjithashtu duhet të lani këmbët e *Mia*.» Kjo do të ishte e drejtë. Ai kishte larë 24 këmbë të pista, 120 gishtërinj të qelbur, por këmbët e Tij ishin akoma të pista. Ishte e drejtë që ata tani të lanin këmbët e Tij. (Shumë nga ne nuk do ta kishim problem larjen e këmbëve të Jezusit; ndoshta ne do rreshtoheshim ta bënim këtë.) Por, Jezusi tha: «Që tani ju duhet t'ia lani këmbët njëri-tjetrit. Ju dhashë shembull, që të veproni ashtu si veprovë Unë» (vargjet 14b, 15).

A do Jezusi që ne të lajmë këmbët e njëri-tjetrit? Ndoshta kjo nuk do të ishte ide e keqe. Ne do të grumbullonim disa nga shokët tanë dhe do të lanim këmbët e tyre. Prit një moment. Jezusi tha: «Ju duhet të veproni ashtu si veprovë Unë.» *Juda* ishte i pranishëm, si gjithë dishepujt e tje-rë. Pse mendoni se Jezusi ia lau këmbët Judës? Mbani mend se Jezusi tashmë e dinte se *Juda* do ta

tradhtonte. Po të isha unë, do të isha i tunduar të hidhja ujë të nxehtë apo ujë të përzier me copa akulli për t'i «larë këmbët»! Kur t'i thaja këmbët, do të përpiqesha t'i ripja lëkurën! Sidoqoftë, Jezusi i lau këmbët e Judës me të njëjtën dashuri dhe kujdes ashtu si bëri me këmbët e secilit.⁴ Për mua shembulli i Jezusit do të thotë se unë duhet të jem gati «të lajmë këmbët» e të gjithëve, qofshin miq apo armiq.

Jezusi vazhdoi: «Unë po ju them se shërbëtori nuk është më i madh se zotëria i tij; as i dërguari më i madh se dërguesi i tij» (v. 16). Me këtë thënie, Jezusi na ka hequr çdo justifikim që mund të përdorim. Nëse Ai lau këmbët e të gjithëve, miq dhe armiq, kështu mund të bëjmë edhe ne.

Ndoshta duhet të ndalojmë dhe të pyesim: «Çfarë donte të thoshte Jezusi kur tha se ne duhet të lajmë këmbët e njëri-tjetrit?» A donte të thoshte Ai se ne duhet të bëjmë një ceremoni për larjen e këmbëve si pjesë e shërbesës sonë të nderimit? Disa grupe fetare e praktikojnë këtë. Kur ata marrin darkën e Zotit, (disa herë në vit, një herë në vit, apo në çfarëdo kohe tjetër)⁵ ata bëjnë një ceremoni për larjen e këmbëve. Ata që marrin pjesë, vijnë me këmbë të lara, me këpucë të pastra, të veshur me çorape pa vrime. Këmbët që lahen janë tashmë të pastra. Qëllimi origjinal, larja e këmbëve të pista, në këtë rast ka humbur.

A është ky urdhëri i Jezusit? Shikoni Testamentin e Ri (Dhjatën e Re). Lexoni shkrimet e Kristianëve të hershëm. Kjo lloj ceremonie kurrë nuk është kryer gjatë shërbesave të nderimit në fillimet e kishës. I vetmi rast ku do të gjeni larjen e këmbëve, është te 1 Timoteut 5:9, 10, ku Pali dha veçoritë e vejjushave që meritojnë të mbështeten nga kisha:

Një grua mund të shënohet në regjistrin e vejjushave, vetëm në qoftë se i ka kaluar gjash-tëdhjetë vjeç. Përveç kësaj ajo duhet të ketë qenë një herë e martuar. Ajo duhet të jetë e njohur për veprat e saj të mira; t'i ketë edukuar mirë fëmijët, të ketë qenë mikpritëse, t'u ketë larë këmbët besimtarëve, t'i ketë ndihmuar ata që kishin nevojë; shkurt: të ketë bërë ç'të ketë qenë e mundur për të bërë mirë.

Veçoritë e përshkruara këtu janë të shumta. Nëse ne themi se duhet të përsërisim njëherë prej tyre të dielave, kur mblidhemi për të nderuar Zotin, atëherë pse nuk përsërisim edhe të tjerat? Jo, kjo nuk është çfarë Jezusi donte të thoshte.

Në qoftë se Jezusi nuk i referohet një ceremonie të veçantë, çfarë *donte* të thoshte kur tha se ne duhet t'i lajmë këmbët njëri-tjetrit? Predikuesi dhe shkrimtari Karl Hodge kishte të drejtë kur shkroi: «Ne ndoshta i kemi fituar debatet për larjen e këmbëve, por akoma nuk kemi mësuar si të lajmë këmbë!» Larja e këmbëve ishte një punë e ulët e një *shërbëtori* në kohën e Testamentit të Ri. Domethënia në shekullin e njëzetë është gadishmëria për t'u *shërbyer* të tjerëve, kujtdo qoftë, pa marrë parasysh koston dhe pa marrë parasysh se kjo mund të jetë një detyrë e pakëndshme.

Ruth Harms Calkin shkroi një poemë të titulluar «*Unë pyes*», në të cilën ajo bën një pyetje që secili prej nesh duhet të bëjë:

Ti e di Zot, se si të shërbej unë
Me gjithçka që kam
Përpara çdo njeriu.
Ti e di Zot me sa dëshirë flas për ty
Në shoqatën e grave.
Ti e di se sa e emocionuar unë jam në
Takimet për ty.
Ti e di entuziasmin tim të vërtetë
Gjatë studimit të Biblës.

Por pyes, se si do të veproja,
Nëse do të më jepje një legen me ujë
Dhe do të më kërkoje të laja këmbët me kallo
Të një plake të kërrusur dhe të rrudhur
Ditë pas dite
Muaj pas muaji
Në një dhomë të cilën asnjë s'shikonte
Dhe asnjë s'e dinte ku ishte?

A kemi mësuar të shërbejmë? A kemi mësuar që të bëjmë punë që duan krahë, të fillojmë punë të rënda, të pranojmë detyrat që nuk janë të lehta, të marrim përgjegjësi jo të këndshme, shpesh për njerëz që kurrë nuk do të thonë «faleminderit» por që mund të përpiqen edhe të na dëmtojnë? Pasi Jezusi i lau këmbët, Juda u largua nga dhoma e sipërme dhe tradhtoi Jezusin. Sidoqoftë Jezusi i drejtohet secilit prej nesh kur urdhëron: «Lani këmbët e njëri-tjetrit!»

Bota pyet: «Sa njerëz punojnë për ty?» Zoti pyet: «Për sa njerëz punon ti?» Shumë nga ne përpiqen ta ruajnë «dinjitetin» duke ndenjmur duarkryq, në vend që të përulen duke «larë këmbët» e të tjerëve.

«Larja e këmbëve është çelësi i lumturisë»

Ai që është dyshues do të pyesë: «Cila është

domethënia e kësaj ngjarjeje për mua?» Vargu 17 na mëson se ne duhet të shërbejmë. Jezusi u tha dishepujve të Tij: «Në qoftë se i dini këto gjëra, ju jeni të bekuar nëse i bëni ato realitet.» Në vargun 12 Jezusi pyet: «E dini çfarë ju kam bërë?» Ai mendonte se ata e dinin dhe tha: «Ju do të bekoheni, nëse njohuria juaj kthehet në vepër.» Nuk është e mjaftueshme vetëm të *dimë* se duhet t'u shërbejmë të tjerëve. Nëse duam të kemi bekimet e Perëndisë, ne duhet t'i kthejmë fjalët në *vepra*.

Fjala që unë dua të theksoj në këtë varg është fjala «i bekuar.» Kjo është e njëjta fjalë e përdorur në Shërbesën në Mal (Mateu 5:3—7:29). Fjala në greqisht i referohet gëzimit të brendshëm, kënaqësisë dhe paqes që nuk varet nga kushtet e jashtme. Sekretin për një lumturi të thellë dhe të përhershme është të mësosh si të *shërbesh*.

Njerëzit më të palumtur janë ata që presin shërbime nga të tjerët. Ata mendojnë se nuk janë trajtuar në mënyrë të drejtë, se nuk kanë marrë çfarë meritojnë, se nuk kanë atë që duan. Ata presin që të tjerët t'u japin atë që kërkojnë dhe prandaj ndihen keq! Njerëzit që janë gjithmonë të lumtur janë *ata* që nuk shqetësohen nëse janë të lumtur apo jo, por përkundrazi janë të shqetësuar për lumturinë dhe mirëqenien e të tjerëve. Ky është një nga mësimet më të rëndësishëm të peshqirit.

KONKLUZION

Mësime të tjera mund të nxirren nga tregimi i peshqirit, por sigurisht asnjë nuk është më i rëndësishëm se mësimet për përlësinë, për pastërtinë dhe për lumturinë.

Secili prej nesh duhet të bëjë disa pyetje të thella në lidhje me të shërbyerit: A po i shërbej Perëndisë? A po u shërbej vëllezërve dhe motrave kristianë? A po u shërbej shokëve të mi. A po *rritem* si shërbëtor çdo ditë?

Ne gjithashtu duhet të bëjmë disa pyetje personale për nënshtrimin. Kur Zoti urdhëron, a i bindemi menjëherë apo, ashtu si Pjetri, themi: «Kurrë, Zot, kurrë!» Ne duhet të mësojmë përgjigjen e dytë të Pjetrit: «Zot, bëj me mua çfarë të duash. Më laj nga koka tek këmbët!» Zot, na ndihmo që të mësojmë mësimin e peshqirit!

SHËNIME

¹ Quhet kështu dhoma ku Jezusi kaloi orët e fundit me dishepujt e Tij. Kjo dhomë ishte në katin e «sipërm» të godinës. Në këtë dhomë Jezusi «vendosi» darkën e Zotit.

² Ata me të vërtetë hanin me duar, sepse në atë kohë nuk përdorshin pirunjtë apo lugët.

³ Shumë veta akoma e praktikojnë këtë zakon në disa

pjesë të Europës dhe Lindjes së Mesme, dhe në disa pjesë të tjera të botës.

⁴ Në tekstin origjinal, «pastron» është në kohën e tashme, që në greqisht tregon një veprim të *vazhdueshëm*.

⁵ Mbani mend se në atë kohë dishepujt nuk kishin ndonjë ide se Juda ishte një tradhtar (Gjoni 13:28). Në qoftë se Jezusi do ta kishte trajtuar Judën ndryshe, kjo ndoshta do të ishte parë nga të gjithë.

Autor: *David Roper*

Marrë nga seria: "*Tako Zotin*"

© 2001, 2003 E VERTETA PER SOT

Të gjitha të drejtat të rezervuara